

[Skatteministeren]

væsentlig større restancer i de sidste kvartaler, inden ambien blev ophævet, end der gjorde i de tidligere kvartaler.

Man kan ligesom forslagsstillerne formode, at de tidligere restancer hovedsagelig skyldes manglende betalingsevne. Og da restancerne er af nogenlunde samme størrelse ved tredje rate, går jeg ud fra, at disse i det store og hele også skyldes manglende betalingsevne. Ellers ville der have været større restancer ved denne rate. Det er altså formentlig kun få virksomheder og ikke, som det antages af forslagsstillerne, et stort antal virksomheder, der har undladt at betale tredje rate, selv om de godt kunne betale.

Det må også erindres, at alle virksomheder, også de, der har betalt frivilligt, i forvejen har fået eftergivet de ambibeløb, der forfaldt til betaling efter den 31. marts 1992. Folketinget vedtog ved lov nr. 389 af 20. maj 1992, at sådanne beløb skulle tilbagebetales, hvis de allerede var indbetalt. Virksomhederne blev herved tilgodeset med et beløb på i alt ca. 4,2 mia. kr.

Som det direkte fremgår af EF-Domstolens afgørelse, kunne ambien overvæltes til forbrugerne i samme omfang som momsen. En lovgivning, som medfører, at den næstsidste rate skal tilbagebetales til virksomhederne, indebærer derfor, at staten yderligere skulle miste et meget stort beløb, som forbrugerne har betalt. Hvis tilbagebetalingen skulle finansieres ved generelle skatteforhøjelser, ville det betyde, at forbrugerne skulle betale beløbet én gang til. For at undgå det kunne man naturligvis vælge at finansiere tilbagebetaling ved højere erhvervsskatter, men sådanne erhvervsskatter ville ramme meget tilfældigt i forhold til tilbagebetalingen af ambi. Det kan nemlig ikke lade sig gøre at indføre en afgift eller en skat, som rammer de enkelte virksomheder i samme omfang, som de har fået ambien tilbagebetalt. Det vil sige, at sådanne skatter ville indebære forvridninger mellem de enkelte virksomheder, hvilket forekommer helt uacceptabelt.

Begge de to finansieringsløsninger kan altså medføre uretfærdigheder og urimeligheder, som er langt større, end at nogle få virksomheder har opnået en ubegrundet berigelse. Jeg tror ikke, at der kan være flertal for et forslag, der virker på den måde, og regeringen kan i hvert fald ikke støtte det.

Regeringen kan heller ikke støtte forslaget, hvis det forblev ufinansieret, for det koster 4 mia. kr.

Det må erkendes, at EF-dommen i et vist omfang har medført en ulige behandling af virksomhederne, og at dette kan virke stødende. Det er beklageligt, og jeg vil gerne understrege, at det er beklageligt, men man kan ikke gøre noget ved det. Som det fremgår af det, jeg har sagt, vil det medføre langt større forvridninger og urimeligheder at forsøge at skabe fuldstændig lighed imellem virksomhederne på det omhandlede område. Man bør i stedet se fremad og sikre, at man undgår en lignende situation i fremtiden, når man prøver – som i dette tilfælde – at gennemføre en lovgivning, som styrker erhvervslivets vilkår.

Som det vist nogenlunde fremgår, kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Stavad (S):

Det emne, som er taget op i dette forslag, er et af hængepartierne fra denne ambidom, der faldt ved EF-Domstolen. Jeg må nok sige, at de konsekvenser af dommen, som det måske er allersværest at leve med, er, at de, der har betalt enhver sit til tiden, får en ringere behandling end dem, der har ladet 5 og 7 været lige og undladt at betale. Jeg kan i hvert fald sige, at Socialdemokratiet har syntes, at den konsekvens og de signaler, som hermed er udsendt til det omgivende samfund, næsten ikke har været til at leve med. Det strider imod alt det, vi forstår ved normal anstændig behandling og almindelig retssikkerhed.

Når der kommer et forslag, der påstår, at det løser problemet, vil vores udgangspunkt selvfølgelig være positivt, men jeg må give skatteministeren ret i, at dette forslag intet løser i forhold til problemerne i denne sag. For det første ville det ikke betyde, at de erhvervsdrivende ville blive ligestillet, for der er her kun tale om sidste rate. For det andet ville det være de forkerte, der fik pengene, for det er jo forbrugerne, der over varens pris har betalt det beløb, som de erhvervsdrivende har skullet afregne til statskassen, på nøjagtig samme måde som når de erhvervsdrivende tilbageholder A-skatten for de ansatte, eller som i de tilfælde, hvor momsen er indeholdt i en vares pris. Derfor vil dette ikke løse problemet, og derfor kan vi heller ikke i Socialdemokratiet støtte Fremskridtspartiets forslag.